

свенз грѣхъ, въ единъ составъ и въ едно лице. Тѣка нека се посраматъ еретиците, които дѣматъ чи христосъ нѣмалъ разумна дѣша като насъ, но вмѣсто душа ималъ живото божество. И праватъ христовото тѣло въздушнo, и възстрастното божество страстно: защото, ако беши така, трѣбъвши и божеството да се мъчи на кръста и да умре, но дѣхъ свѣтый затѣлилъ устата на сичките еретицы, като рекалъ и слово плоть бысть. Не рекалъ словото дѣша стана, но тѣло: защото дѣшата е невидима, а тѣлото видимо, за тѣй рекалъ словото стана тѣло. Да познаймы, чи прѣа и душа и тѣло съ които вознеси нашето естество, на свол славный престолъ. Тѣзи голема тайнъ видѣлъ Иоаннъ, колто исповѣдалъ громогласно, и рѣкалъ: видѣхъме славатъ мѣ, слава нарича смиреніето мѣ. Съ което стана человекъ, и се роди въ вертепъ, и вѣга ко египетъ. Видѣхъме славатъ мѣ, въ неговото зачатіе и рожденіе. Въ зачатіето дѣха свѣтаго, въ роженіето звѣздатъ и ангелыте, дете пѣаха. А най вещь видѣхъме славатъ мѣ, като стана на возрастъ: защото на крещеніето мѣ, самъ отецъ рекалъ: този е мой возлюбленный сынъ, него послѣшайте. И послѣ самъ този сынъ открилъ намъ божіатъ волъ, и се прослави по сичкіа свѣтъ. И пакъ видѣхъмы славатъ му; когато изгони вѣсове, и исцѣри; болны, слѣпи, хромы и нѣмы, когато потрепера землата къ распатіето мѣ, и слънцето скры своите зары отъ жалость за своего создателя, и каменіето съ распада, гробове съ отвориха, и мертвы възкръснѣхъ. Это тѣзи е славата на сына божіа, който стана человекъ, и слези до ада, и уби вѣчнатъ смерть, соз своатъ смерть. Ада испраздни, и извади отъ вѣтрѣ запреныте патріарсы, пророцы и праотцы, и ги заведи въ безкрайный животъ. И като възкръсналъ съ божественатъ си силъ, послѣ съ вознесалъ съ тѣлото на небо, гдѣто си беши отъ перко, отъ тамо проводилъ свѣтаго дѣха на апостолыте, съ которого за тѣлили еретическите уста и ги проводилъ проповѣдницы на сичките человекы, да цѣретъ сѣкаквы воле-сти, и да доказватъ воскресеніето на мертвыте. Тѣзи славъ е ималъ христосъ, отъ отца сирѣчь отъ себе си: защо много и пророцы съ прославиха, но отъ божіатъ благодать, а не отъ себе си. А сынъ божій (Христосъ) отъ божественното си същество има славъ предвѣчнъ. Въ него прочее сичката славъ и добрины съ скрити, които е наготвилъ за насъ предъ сичкіа свѣтъ. И ны прѣахъме благодать отъ него, сирѣчь; просвѣщеніе на дѣшыте, очищеніе на грѣховете, и животъ безсмертный: защото синца въ него живѣеме, и отъ него станахъме наслѣдницы на царство небесное чрезъ неговѣта благодать, емѣже слава вѣкъ аминь.